

ønsker at give Samme, kan omredigere dem saaledes, som den finder det hensigtsmæssigt, og at Rigsraadet derefter ikke har andet Valg, end i denne Form enten at antage eller forfaste dem. Nu er det vel saa, at ogsaa paa denne Maade indenfor Fællesanliggendernes Omraade Intet kan blive til Lov uden Rigsraadets Samtykke, og at dette saaledes har Andeel i den lovgivende Myndighed; men det kan ikke nægtes, at dets Indflydelse paa Lovenes Enkeltheder derved i høj Grad svækkes, og at ved den endelige Vedtagelse Betoets Tryk derved væltes over fra Kronen paa Folke-representationen. Hvad man nu end maatte mene om dette System i sin Anvendelse paa saadanne organiske Love, der udgjøre et sammenhængende Hele, hvori der ikke kan ændres Noget i det Enkelte, uden maastee at forstyrre det Heles Harmoni og Consequents, eller uden at nødvendiggjøre en Række af tilsvarende Modificationer i andre Bestemmelser, for at genoprette denne, saa er dog indlysende, at hvor en Lov kun er en Samling af selvstændige Enkeltheder, der ikke staae i noget nødvendigt indre Sammenhæng, hvilket indtil en vis Grad gjælder netop om Finantslovene og Toldlovene, hvori i Reglen hver enkelt Post er en selvstændig Bevilling, hver enkelt Afgiftsats en selvstændig Lovbeslutning: der antage disse Misligheder aldeles uforholdsmæssige Proportioner.

Ved nu at overveie Tilstedeligheden af disse Indskrænkninger, maa Udvalget først og fremmest lægge Vægt paa, at de aldeles ikke ville finde Anvendelse paa alle de indre Anliggender, der nærmest staae i Forbindelse med Befolkningens Trang til en friere Udvikling, og hvori alle dens Anskuelser og Ønsker ville kunne bevæge sig med den fulde Frihed, den danske Grundlov hjemler. Det kan dernæst ikke nægtes, at det i Udkastet antagne Cetskammersystem medfører Nødvendigheden af en Betyggelse mod de Tilfældigheder, som let kunne forfusse selv det bedste Lovudkast, hvorimod der da ikke findes det Correctiv, der ligger i en fornyet Forhandling i det andet Kammer, og som altsaa kunde gjøre det nødvendigt oftere at tage Tilflugt til Kronens Veto, end ønskeligt enten for dennes Værdighed eller for Lovgivningsvirksomhedens

rolige Gang. Det vilde saaledes heri finde sin Retfærdiggjørelse, at der forbeholdtes Regjeringen udelukkende Ret til at stille Endringsforslag til et Lovforslags tredie Behandling, hvorved den selv vilde opnaae den Fordeel at kunne tillægge de forskellige Forandringer, den maatte ønske, den forskellige Vægt, der ligesaa en simpel Redactionsforbedring og til det meest afgjørende Principspørgsmaal — maatte tilkomme samme. Men hvad der i Udkastet gaaer ud over en saadan eller lignende Begrænsning, egner sig efter Udvalgets Formening til at forandres ad den eneste, nu mulige Vej, nemlig gennem Overenskomst mellem det forventede Rigsraad og Regjeringen, og det har derfor været Udvalget en Tilfredsstillelse, saavel af Premierministerens Motivering som gennem yderligere Forhandling med Ministeriet, at have vundet den Overbeviisning, at disse Bestemmelser væsentligen ere motiverede ved den Anskuelse, at de vare nødvendige, hvis man vilde tænke paa at skaffe Sagen Indgang i Landsdele, hvis Anskuelser og Interesser umulig kunde lades ude af Betragtning, og at det altsaa ikke vil møde Modstand hos Regjeringen at faae dem rettede, naar det maatte vise sig, at disse Forudsætninger ikke vare rigtige eller at de senere ophøre at vare det. Naar man forøvrigt erindrer, hvorledes Høstenerne have stillet sig til den blotte Idee om de uskyldige Standercomiteer, til Rescriptet af 28de Januar 1848, der dog lovede dem en for os danske aldeles utaalelig Begunstigelse, til Notabelprojectet, hvori vore Duffer vare reducerede til et Minimum, og selv til de i det foreløbige Rigsraad fremkomne Forslag til en Udvidelse af Institutionen, vil Ingen kunne paastaae, at disse Ministeriets Forudsætninger have været ubegrundede. Men vil man Tingen, maa man ogsaa ville dens vundgaaelige Betingelser. Man maa da haabe paa, at Forholdet foreløbigen vil ordne sig derved, at Regjeringen og Rigsraadet imellem en Sags anden og tredie Behandling enes om den Form, hvori Lovene kan erholde Begges Samtykke; thi den samme Nødvendighed, som det kongelige Veto paalægger Rigsdagen til i Meget at sive sig efter Regjeringen, for at opnaae dennes Samtykke, vil ogsaa bringe denne til at vise Imøde-